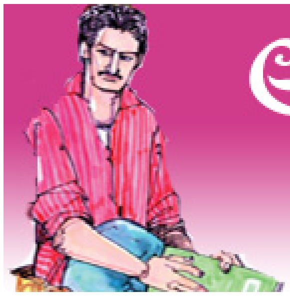

అనువాద కథలు

- పాలెపు బుచ్చిరాజు

జన్మదినోత్సవం

గుజరాతీ మూలం: కీ.శే. సురేశ్ జోషి

గడియారంలో పదుకొండున్నర అయింది. ఇంక అరగంట మాత్రమే టైము ఉంది. ఎర్రని ముఖమల్ తెర వెనకన కృష్ణాష్టమికి కావలసిన హంగులన్నీ పూర్తయ్యాయి. బృందావన దాసుగారి పెద్దబ్బాయి అసీత్ అమెరికాలో ఎలక్ట్రికల్ ఇంజినీరింగులో ప్రత్యేక శిక్షణ పొంది ఈ మధ్యనే ఇండియాకి తిరిగి వచ్చాడు. అతను అందర్నీ ఆశ్చర్యంలో ముంచి తేల్చే కార్యక్రమం తలపెట్టాడు. కారాగృహంలో చిన్ని కృష్ణుడు జన్మించడం, ఒక ప్రక్క ధారాపాతంగా వర్షం, వసుదేవుడు కృష్ణుణ్ణి ఎత్తుకుని యమునా నదిని దాటి గోకులంలో ప్రవేశించడం వీటన్నిటినీ, విద్యుత్ప్రసారం ద్వారా కళ్ళకి కట్టినట్టు, ప్రదర్శించే ఏర్పాటు చేశాడు. ఆ వింతేమిటో చూద్దామని అందరూ ఆతురతతో ఎదురు చూస్తున్నారు.

రైల్వే స్టేషనులో పెద్ద గడియారం ఇప్పుడిప్పుడే పదకొండున్నర కొట్టింది. జనతా ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో దిగిన ప్రయాణీకుల్ని మోసుకుని, సిటీ బస్సు ఊళ్ళోకి వెళ్ళిపోయింది. బస్సు స్టాండు నిర్మానుష్యం అయింది. ఆ ప్రక్కనే ఖాళీ జాగాలో, తుప్పు పట్టిన కిరసనాయిలు డబ్బా రేకులు ఆచ్ఛాదనగా వేసుకుని రెండు మూడు కుటుంబాలు బ్రతుకుతున్నాయి. వాటిలో ఒక గుడిసెలో సన్నని బుడ్డిదీపం మినుకు మినుకు మంటూ వెలుగుతోంది. లోపల్నుంచి ఒక స్త్రీ రోదన ఆ నిశ్శబ్దతని చీల్చుకుంటూ వినవస్తోంది. కాని అక్కడి వాళ్ళెవరూ ఆమె మీద ధ్యాస చూపించినట్టులేదు.

అంతలో, ఎవరో సగం సగం నిద్రలో ఏదో మాట్లాడుతున్నట్టనిపించింది.

"ఒరేయ్! కాంజీ! మాణిక్ బెన్ ఏడుపు ఇనిపిస్తాంది. ఎల్లి సూసి రారాదూ!"

జవాబు కూడా సగం నిద్దట్లో ఉన్న మనిషి దగ్గర్నుంచే వచ్చింది.

"సూసేదేముందీ? నెల్లు నిండిపోనాయి. పురిటి నిప్పులేమో! ఇందులో మనం సేసేదేమున్నాది?"

మరో చీకటి మూలనుంచి, ఓ ముసలమ్మ బొంగురు గొంతుతో అంది.

"ఈ మాణిక్ బెన్ అసలే జబరుగా ఉంటాది. కడుపులో పిల్ల కూడా బలంగా ఉండొచ్చు. పురుడు ఏమైనా కష్టమే! ఏ సూదిమందో ఏత్తేగాని పిండం బైటపడదు. అయినా జరగవలసిన దాన్ని మనం ఆపుజేయగలమా? దానదృష్టం ఎలాగుంటే అలా జరుగుతాది."

గడియారం, ముళ్ళు ముందుకు సాగుతూనే ఉన్నాయి. మాణిక్ బెన్ బాధ భరించలేక పైన రేకులెగిరిపోయేలా అరుస్తోంది. ఉండుండీ ఆకాశంలో ఉరుములు, మెరుపులు. ఏ క్షణంలోనైనా ఆకాశం విరిగిపడేటట్టు వర్షం భీభత్సం సృష్టించేలా ఉంది.

●●●

గడియారపు ముళ్ళు మాత్రం తమ పని తాము చేసుకుపోతున్నాయి. విశాఖ, ధనుంజయ్ మిగిలిన గుంపు నుంచి తప్పించుకుని, మేడమీది గదిలో ఏకాంతంగా కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు. ఉన్నట్టుండి వారికి ఇంక క్రిందికి వెళ్ళడం మంచిదనిపించింది. బృందావనదాస్, మిగతా భజన మండలి భాగవత ప్రవచనం వినడంలో లీనమై ఉన్నారు. ఇంక సమయం ఆసన్నమైంది. ఠాఖూర్‌జీ (కృష్ణ భగవానుడు) జన్మించబోతున్నాడు. మధుసూధన్, అతని మిత్రబృందం బ్రిడ్జి ఆట రెండు రబ్బర్లు పూర్తిచేసి, ఆటకట్టి పెట్టి, ఆసిత్ చేసిన అపూర్వ ఆవిష్కరణ చూసేందుకు ఉద్యుక్తులయ్యారు.

అసీత్ నిశ్చింతగా ఓ మూలన నిలబడి, రీటాతో మాట్లాడుతూ, నవ్వులు చిందిస్తూ, వంకలు తిరిగిపోతున్నాడు. ఇంతలో ఖద్దరు లాల్చీ, ధోవతీ ధరించి, అధ్యక్షులవారు ఏతెంచారు. తెర వెనక్కి వెళ్ళి ఏర్పాట్లన్నీ సరిగ్గా ఉన్నాయో లేదో పరిక్షించారు. శ్రీకృష్ణ జన్మ ముహూర్తం చేరువౌతోంది. గోడగడియారంలో పెద్దముల్లు, చిన్నముల్లూ ఒకదానికొకటి దగ్గరౌతున్నాయి.

●●●

రైల్వే స్టేషనులో గడియారంలో కూడా రెండు మూళ్ళూ దగ్గర పడసాగాయి. ఆకాశంలో నీటి బరువు మోయలేని మేఘం ఒక్కసారిగా నేలమీది కురికింది. గాలీ, వానా ఏకమై ధారాపాతం అయింది. బస్సు స్టాండు దగ్గర గుడిసెలు ఏ నిముషంలోనైనా ఎగిరిపోయేటట్టున్నాయి. రివ్వున వీచే గాలిరొదలో, ఇప్పుడిప్పుడే చెవులు చిల్లులు పడేలా అరుస్తూ, స్టేషనులోకొచ్చి ఆగిన గుజరాత్ మెయిల్ అరుపులో, మాణిక్‌బెన్ ఆవేదనతో అరిచే అరుపులు ఎవరికీ వినిపించలేదు. రైలు దిగి వచ్చిన పాసెంజర్లతో బస్ స్టాండులో మళ్ళీ కొంత కలకలం వినిపించింది. కానీ, అది కొంచెం సేపు మాత్రమే. మళ్ళీ అంతా సద్దుమణిగింది. నెమ్మదిగా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. వర్షం ఏకధారగా పడుతూనే ఉంది. ఉన్నట్టుండి, వీచిన గాలి ధాటికి, ఆ మినుకు, మినుకుమంటున్న దీపం కాస్తా ఆరిపోయింది, ఆభయంకర నీరవ నిశ్శబ్దాన్ని చీల్చుకుంటూ నవజాత శిశువు కేరుమనడం వినిపించింది.

●●●

గడియారంలో రెండుముళ్ళూ పన్నెండు మీద నిలబడగానే, ముఖమల్ తెగలు ఫర్.. ఫర్ మంటూ ప్రక్కకి తప్పుకున్నాయి. ఆకాశంలోంచి ఒక తేజఃపుంజం వస్తున్నట్టుగా మెరుపు మెరిసింది. ఆ తేజస్సు తిన్నగా వచ్చి, దేవకీదేవి ఒళ్ళో వాలింది. ఆ వెలుతురు కారాగృహంలోని చీకటిని మటుమాయం చేసింది. ఉండుండీ బైట ఆకాశంలోని మెరుపులు కూడా లోపలివరకూ ప్రసరిస్తున్నాయి. ఇంతలో శంఖారావం, జేగంటల సవ్వడితో హాలంతా నిండిపోయింది. బైట కూర్చున్న రామదీన్, షహనాయివాలా ప్రభాత సమయానికి శుభసూచకంగా భూపాల రాగం అందుకున్నాడు. అక్కడున్న ప్రేక్షకులంతా లేచి నిల్చున్నారు. శ్రీకృష్ణ జన్మదినోత్సవ కార్యక్రమంలో మొదటి అధ్యాయం ముగిసింది.

●●●

గుడిసెల ప్రపంచం నెమ్మదిగా లేచింది. జన్మ అప్పటికే అయిపోయింది. ఎవరికి తోచింది వారు మాట్లాడుతున్నారు.

"దేవ్ జీ! ఇందులో కాంజీ పనయితే ఏమీలేదు. మనిద్దరం తీసికెళదామా?"

"కానీ. వేల్‌జీ ఈ వేళప్పుడెక్కడున్నాడో? తెలవదుగదా. అంత చెప్తుతున వాడివి నువ్వే తీసుకెళ్ళరాదూ?"

మరొకరు నెమందిగా అన్నారు, "ష్! కొంచెం నెమ్మదిగా మాట్లాడండి. మాణిక్ వింటే పాపం బాధపడుతుంది."

"అవునవును. బాధపడదూ మరి? లేకపోతే ఇంత రాత్రప్పుడు, వర్షంలో తడుస్తూ మనతో గుడిసెల్లో బతికేదా అది? బంగారపు తూగుటుయ్యాలలో ఊగుతూండేది కాదూ!"

మళ్ళీ ఒకరు నెమ్మదిగా అన్నారు. "ఇదుగో, అలా ఆలోచిస్తూ కూచుంటే ఎలా? ఏదో ఒకటి చేయాలి. నేను వస్తాను. నాతోపాటు ఇంకొకరు రండి. ప్రతాప్ గంజ్ వెళ్ళేదారిలో కాలవలేదూ? దాని ఒడ్డునున్న గుడిసెల్లోకి వెళ్ళాలి."

దానికి సమాధానంగా ఎవరో అన్నారు. "నేనైతే రాను బాబూ! ఇది మన పనికాదు. వాన ఎలా పడుతోందో చూశావా! దారంతా మోకాలిలోతు నీళ్ళతో నిండి ఉండకపోతే నన్ను పేరెట్టి పిలవొద్దు."

ఇంకొకడు ఇంకా కోపంగా అన్నాడు. "నువ్వు చెప్పేది ఇంకా బాగుంది. అలాని ఒకరికొకరం సాయం చేసుకోకపోతే ఎలా? నడు! కాంజీ! నేనొస్తాను నీతో. తీసుకో పిల్లాడిని."

పసి పిల్ల ఏడుపు బైటికి వినిపిస్తోంది. బాడిలో నడుచుకుంటూ వెళ్ళే నాలుగు పాదాల చప్పుడు ఆ ఏడుపులో విలీనం అయిపోయింది. వర్షం ఆగకుండా పడుతూనే ఉంది. గాలి వీస్తూనే ఉంది. స్టేషనులో గడియారం మీది ముళ్ళు ఒకదాని నుంచి మరొకటి విడివడి, ముందుకు సాగుతున్నాయి.

●●●

ఇప్పుడెవరి దృష్టీ గోడగడియారం వైపు లేదు. అసీత్ ఆవిష్కరించిన మాయా ప్రపంచాన్ని అందరూ తన్మయులై చూస్తున్నారు. ఎదురుగా అధ్యక్షులవారు తీసుకొచ్చిన ప్రసాదాలున్నాయి. రంగు రంగుల వంటకాలు అతి చాతుర్యంతో అలంకరించారు. ఇక వసుదేవుడు, కృష్ణుణ్ణి తీసుకుని గోకులం వెళ్ళడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాడు. ఎంతగా నచ్చచెప్పినా దేవకి వినిపించుకోవడంలేదు. చేతులూపుకుంటూ వద్దని వారిస్తోంది. నేపథ్యంలో సన్నాయి కరుణ రసాన్ని ఆలపిస్తోంది. అసీత్ అతినేర్పరితనంతో ఆవిష్కరించిన తుఫాను దృశ్యం అద్భుతంగా ఉంది. ఆఖరికి వసుదేవుడు, బాలుణ్ణి చేతుల్లోకి తీసుకున్నాడు. వెదురు బుట్టలో వటపత్రాలమీద సున్నితంగా పడుకోబెట్టాడు. బొటనవ్రేలు నోట్లో పెట్టుకున్న వటపత్రశాయి ముఖం మీద చిరునవ్వు వెలిగిపోతోంది.

●●●

కాంజీ, దేవ్‌జీ మోకాలు లోతు నీళ్ళలో జాగ్రత్తగా అడుగులేసుకుంటూ ముందుకు సాగుతున్నారు. ఏడుస్తున్న పసిపాపడి నెత్తుకుని ముందుకు పోతున్నారు. మాణిక్‌బెన్ ఏడుపు హృదయ విదారకంగా ఉంది. అది వారిని వెంబడిస్తున్నా లెక్కచేయకుండా వారు వెళ్ళిపోయారు. మోకాలి బంటి లోతు నీళ్ళూ వారి వేగానికి అవరోధంగా ఉన్నాయి. వెనుక నుంచి మాణిక్‌బెన్ అరుపులు వారిని తరుముతున్నాయి. స్టేషనులో గడియారం ముళ్ళు ఒకదాని నుంచి మరొకటి విడిపోయి, ముందుకు సాగుతున్నాయి.

●●●

వసుదేవుడు ధారాపాతంగా కురుస్తున్న వర్షంలో తడుస్తూ, యమునానది ఒడ్డుకు చేరుకున్నాడు. నది కూలంకషంగా ప్రవహిస్తోంది. ఇక్కడ అసీత్ తన సృజనాశక్తినంతా ఉపయోగించాడు. హఠాత్తుగా లైట్లన్నీ ఆరిపోయాయి. తేజోపుంజంలా వెలిగిపోతున్న బాలకృష్ణుడు, అప్పుడప్పుడూ ఆకాశంలో మెరుపులూ తప్ప ఏమీ కనిపించడం లేదు. క్షణకాలం పాటు అది మాయాజాలం అన్నమాట అందరూ మరిచిపోయారు. జయావతీ శేఠానీ అయితే చేతులు రెండూ జోడించి తన్మయత్వంతో నిలబడి ఉంది. వసుదేవుడు ఇలా నదిలో ప్రవేశించాడో లేదో, ఒక్కసారిగా నది ఉప్పొంగి పొర్లిపారింది. అందరూ ఆశ్చర్యకరంగా చూస్తున్నారు. కృష్ణభగవానుడి శిరసు మీద ఆదిశేషుడు తన పడగని ఆచ్ఛాదనగా ఉంచాడు. భక్తులందరూ చేతులు జోడించారు. మిగిలినవాళ్ళు అతికుతూహలంతో విస్ఫారిత నేత్రాలతో, అదృశ్యం చూస్తూ ఉండిపోయారు. వసుదేవుడు ముందుకు నడుస్తున్నాడు.

●●●

"వేల్ జీ భాయ్ ఉన్నాడా!"

"ఎవరది?" లోపల్నుంచి, ఖంగు ఖంగుమని దగ్గుతూ ఆయాసంతో బాధపడుతున్న మనిషొకడు అడిగాడు.

"నేను.. నేను కాంజీని. తొందరగా బైటికిరా! ఓ చిన్నపిల్లాడిని తెచ్చాము. కాస్త వీడికాళ్ళు"

అది విన్నాక, ఎండిన శరీరంతో, చిక్కిశల్యమై గ్రద్దలా ఉన్న ముసలి వాడొకడు బైటికి నడిచి "అడుక్కోవాడికి పనికొచ్చేలానా? "

"మీరెలాగంటే అలాగ!"

కాంజీ అన్నాడు. "ఆఁ! ఆఁ! అదే పూరా సొట్టోణ్ణి సేసెయ్యొద్దు తాతా! కిట్నాట్టమి నాడు రేత్రికాడ పుట్టేడు" ఉబికి వచ్చే వచ్చే దుఃఖంతో అతని మాటలు తడబడుతున్నాయి.

దేవ్‌జీ అన్నాడు "సాలు, సాలు. వల్లకో! కొడుకుట్టేడన్న సంబర వేఁగాని, ఆడికి కూడెట్టనాడికి బందోబస్తు సెయ్యాలా ఒద్దా? ఈణ్ణి సదివించి కలకటేరుగానీ సేద్దామనా?"

"అవును! పిల్లోడు బాలకిట్నుడే అనుకో! అయినా పుట్టింది మణిక్ కడుపునే గందా?" అంటూ ఎన్నో సంవత్సరాల అనుభవం ఉన్న, కర్కశమైన చేతుల్తో ఆ శిశువు మోకాలి దగ్గర మెలిపెట్టి, క్షణంలో కాలు విరిచేశాడు ఆ వేల్‌జీ. పిల్లాడి ఏడుపు గోడల్ని ఛేదించుకుంటూ గాలిలో కెగిరిపోయింది.

దేవ్‌జీ అన్నాడు. "సరే! పోయొస్తాం. తెల్లారి డబ్బు సంగతి సూసుకుందాం. నడు! కాంజీ! నడు. ఇగ నీ కొడుకు ఆకలి సావు సావడు."

వాళ్ళు తిరిగి నీళ్ళలో నడుస్తున్న శబ్దం వినిపించింది. ఆ కాళ్ళు నీటిలో భారంగా పడిలేస్తుంటే, అవి ఆ పిల్లాడి ఏడుపుని మోస్తున్నాయా అనిపిస్తోంది. దారంతా బాడీ బురదగా ఉంది. అయినప్పటికీ వారలా నడుస్తూ పోతూనే ఉన్నారు.

●●●

శ్రీ కృష్ణపరమాత్మ గోకులంలో ప్రవేశించాడు. గోకులం అంతా ఉత్సవ సంబరాల్లో మునిగి తేలుతోంది. యశోదామాత నందకుమారుడిని శోభాయమానంగా అలంకరించింది. దిష్టి తగలకుండా బుగ్గ చుక్క పెట్టింది. పంచాజీరీ (ధనియాలు, జీలకర్ర, గసగసాలు, కొబ్బరి, పంచదారలు పొడిచేసి కలిపిన ప్రసాదం) ప్రసాదం వచ్చింది. సన్నాయి సున్నితమైన రాగాన్నాలాపిస్తోంది. అసీత్ తన

పని పూర్తికాగానే బైటికి వచ్చాడు. అందరూ అతని చుట్టూ చేరి అతని ప్రతిభని కొనియాడసాగారు. బ్రిడ్జి ఆటగాళ్ళు మళ్ళీ ఆటలో నిమగ్నమయ్యారు. విశాఖ, ధనంజయ్ సగంలో ఆపేసిన వారి ప్రేమ గోష్ఠిని కొనసాగించడానికి, అక్కడున్నవాళ్ళ కళ్ళుగప్పి, మేడమీది గదిలోకి దారితీశారు. బృందావన్ దాసుగారి భాగవత పారాయణం ముందుకు సాగింది. జయావతీ శేఠాని మేల్కొలుపు పాట అందుకుంది.

"జాగో.. నంద్ కేలాల్.. జాగో"

●●●

కాంజీ, దేవ్ జీ తమ గుడిసెలకి తిరిగి వచ్చేసరికి, మాణిక్ తన కొడుకు కోసం వేయికళ్ళతో ఎదురు చూస్తోంది. "ఒక్కపాలి నా పిల్లడిని నా కల్లతో చూసుకోనివ్వండి. నా సిన్ని కిట్టప్పని, నా కిసన్ కన్నయ్యని."

దేవ్ జీ దగ్గర పావచ్చీ అన్నాడు.

"ఎర్రిమొకమా! నీ కిసన్‌ని రాచ్చసులెత్తుకుని పోలేదులే. ఇదుగో! పిల్లోడు. నువ్వే ఎత్తుకుని ముద్దులాడుకో!"

కాంజీ కళ్ళెదుట భవిష్యత్తులోని ఒక దృశ్యం సాక్షాత్కరించింది.

మండుటెండలో, మాణిక్ ఒక రేకుల బండిలో, అంగవైకల్యం ఉన్న పసిబాలుడిని పెట్టుకుని, రోడ్డు మధ్య నుంచి లాక్కుంటూ పోతోంది. తాను స్వయంగా అంధురాలు. కొడుకు సొట్టవాడు. ప్రపంచం అంతా చూస్తోంది. భగవంతుడు కృపాసంద్రుడు. నోట్లో అన్నం ఉంది. భూమి మీదే వైకుంఠం ఉంది. శ్రీకృష్ణ భగవానుడు గోకులం వదిలిపెట్టి, మధురా నగరం రాజధానిగా రాజ్యం చేశాడు. అందరూ సుఖంగా ఉన్నారు.

తల్లి ఒళ్ళో హాయిగా పడుకుని, ఆమె అశ్రు ధారల్లో స్నానం చేస్తున్న 'కిషన్'కి తండ్రి తన సమక్షంలో చూస్తున్న దృశ్యం గోచరమైందో ఏమో! ఒక్కసారిగా నవ్వసాగాడు. కానీ వర్షపు రాత్రి సృజించిన భీభత్సంలో అంధకారంలో, మాణిక్ ఆ భువమోహనమైన చిరునవ్వుని చూడలేకపోయింది.

●●●

Click here to share your comments on this story